



Arrest

nr. 109 981 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2012 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DAMME, die *loco* advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt op 22 november 2010 het Schengengrondgebied binnen in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van visum type C voor toeristische doeleinden.

1.2. Verzoekster biedt zich op 13 januari 2011 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen, waarbij zij in het bezit wordt gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 18 februari 2011.

1.3. Verzoekster en haar Turkse partner leggen op 21 februari 2011 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.4. Tevens op 21 februari 2011 dient verzoekster, in toepassing van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. Deze aanvraag wordt door de burgemeester van de stad Antwerpen op dezelfde dag niet in overweging genomen.

1.5. Verzoekster vraagt bij schrijven van 7 maart 2011 om een *“kort uitstel van vertrek – verlenging van verblijf voor een periode tot 3 maanden gelet op de vermoedelijke bevallingsdatum op 08.05.2011.”*

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid neemt op 24 maart 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch waarbij de termijn om gevolg te geven aan het bevel wordt verlengd tot 8 juli 2011.

1.7. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 7 juli 2011 een aanvraag in om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 23 januari 2012 de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.9. Bij arrest met nummer 86 183 van 23 augustus 2012 wordt de beslissing bedoeld in punt 1.8. door de Raad vernietigd.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 19 december 2012 de nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Deze beslissing, die op 28 maart 2013 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 07.07.2011 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

[...]

Nationaliteit: Oekraïne

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene haalt aan dat zij de wettelijk geregistreerde partner is van de heer [D.A.Y.] met wie zij dd. 21.02.2011 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde, en met wie zij woonachtig is op hetzelfde adres te Antwerpen. Dit kan niet niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid die de aanvraag tot gezinshereniging in België kan rechtvaardigen. Het aantonen van de verwantschap tussen de familieleden (huwelijksakte, verklaring van wettelijke samenwoning voor echtgenoten/partners, geboorteakte voorkinderen) en een positief verslag van samenwoning betreffen immers slechts basisvoorwaarden die vervuld dienen te worden bij alle dossiers gezinshereniging vooraleer deze als zijnde ontvankelijk beschouwd kunnen worden. Er is immers slechts sprake van een ‘gezin’ in de mate dat hier een bewijs van geleverd wordt, en van ‘hereniging’ in de mate dat beide partijen de intentie hebben zich vestigen op een gemeenschappelijk adres in België, en ze dit ook effectief na aankomst in België.

Het feit dat betrokkene en haar echtgenoot een kindje hebben dat eveneens ingeschreven is op dezelfde woonplaats, kan evenmin weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Deze elementen tonen aan dat er sprake is van een intentie van gezinsleden zich duurzaam te verenigen

woonachtig op hetzelfde adres in België, maar er wordt niet aangetoond waardoor deze elementen het betrokkene verhindert terug te keren naar haar land van herkomst om daar het vereiste visum aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst van betrokkene wil niet zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar echtgenoot, waardoor deze tijdelijke scheiding van haar familieleden geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Van zodra betrokkene zich immers in het bezit gesteld heeft van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich terug te verenigen met haar echtgenoot en kind.

Betrokkene verwijst naar het feit dat zij omwille van complicaties die optraden na de bevalling van haar kind [...] geen lange reizen mag ondernemen, wat eveneens niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid die de aanvraag tot een verblijf van langer dan 3 maanden in België rechtvaardigen. Immers, op datum van behandeling van het verzoekschrift van betrokkene is het kind inmiddels 1 jaar en 8 maanden oud, en kan er aangenomen worden dat betrokkene inmiddels reeds voldoende hersteld is van de bevalling en de complicaties, en dat zij mogelijk reeds in staat moet zijn om terug te keren naar haar land van herkomst voor haar visumaanvraag. Teneinde ons inzicht te verschaffen over de actuele medische toestand van betrokkene in het kader van de behandeling van haar verblijfsaanvraag gebaseerd op buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen, vroeg onze dienst dd. 11.09.2012 om een uitgebreid medisch verslag van betrokkene en haar kind waarin al dan niet afdoende aangetoond wordt dat zij zich effectief in de onmogelijkheid bevinden om te reizen. Deze vraag om bijkomende informatie wend door betrokkene betekend dd 10.10.2012 . Onze dienst vroeg dit medisch verslag zo spoedig mogelijk - en uiterlijk binnen de 30 werkdagen na betekening - ons te laten geworden. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan deze vraag om bijkomende informatie, waardoor er anno december 2012 geen begin van bewijs geleverd wordt om de medische redenen, ingeroepen in 2011, nog te kunnen aanvaarden als buitengewone omstandigheden, zoals bepaald in art 10, 12 bis, paragraaf 1, 3° van de wet van 15.12.1980.

Tenslotte haalt betrokkene aan dat zij borstvoeding geeft aan het pasgeboren kind en zij zodoende verplicht zou worden het pasgeboren kind mee te laten reizen, en dat hierdoor de fysieke integriteit van haar kind bedreigd wordt. Dit kan eveneens, anno december 2012 aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Naar analogie met voorgaande paragraaf, verkoos betrokkene geen gevolg te geven aan onze vraag om inlichtingen betreffende de actuele medische toestand van betrokkene en haar kind, en werd geen bijkomende informatie geleverd om in het kader van ons afdoend en concreet onderzoek een (positieve) beslissing te nemen in het betreffende de actuele verblijfstoestand van betrokkene. Het staat betrokkene zodoende vrij om haar kind mee te nemen naar haar land van herkomst om het vereiste visum aan te vragen, of alleen te reizen indien de medische toestand van haar kind het niet toelaat om lange reizen te ondernemen, Indien het kind, nu 1 jaar en 8 maanden oud, nog steeds borstvoeding krijgt, en het mee zou reizen naar haar land van herkomst, wordt er eveneens niet aangetoond dat deze borstvoeding niet zou kunnen voortgezet worden in het buitenland.

Verder dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel het grondgebied te verlaten (termijn 30 dagen) dd 24.03.2011 dat aan betrokkene betekend werd dd. 29.03.2011. ”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel, die samen worden behandeld, de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 12bis, § 4 van de Vreemdelingenwet en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“De bestreden beslissing bevat een flagrante tegenstrijdigheid daar waar enerzijds wordt gesteld dat de aanvraag "onontvankelijk" is en anderzijds in de laatste paragraaf het volgende staat te lezen:

“Tenslotte haalt betrokkene aan dat zij borstvoeding geeft aan het pasgeboren kind en zij zodoende verplicht zou worden het pasgeboren kind mee te laten reizen, en dat hierdoor de fysieke integriteit van haar kind bedreigd wordt.

Dit kan eveneens, anno december 2012 aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Wanneer de buitengewone omstandigheden die de aanvraag tot een verblijf van langer dan 3 maanden in België rechtvaardigen, worden aanvaard door gedaagde, kan zij onmogelijk de aanvraag onontvankelijk verklaren.

Gedaagde erkent dat verzoekster heeft aangetoond dat zij door deze elementen wordt verhinderd terug te keren naar haar land van herkomst om daar het vereiste visum aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging.

Gedaagde had de aanvraag ontvankelijk moeten verklaren nu zij het feit dat verzoekster borstvoeding geeft en het laten meereizen van het kind diens fysieke integriteit zou bedreigen, terecht aanvaardt als buitengewone omstandigheid.

Er is sprake van een schending van de formele motiveringsplicht gelet op deze flagrante tegenstrijdigheid. Minstens is er sprake van een gebrek in de materiële motivering daar ze dubbelzinnig is.

[...]

Gedaagde verwijst in de bestreden beslissing tot twee maal toe (derde en laatste alinea) naar haar vraag om inlichtingen betreffende de actuele medische toestand van verzoekster en haar kind, per brief dd. 11.09.2012 [...]:

[...]

Verzoekster merkt in hoofddorde op dat overeenkomstig artikel 12bis §4 lid 2 van de Vreemdelingenwet de ingeroepen medische situatie diende te worden beoordeeld door een geneesheer:

"De beoordeling van de medische situatie die in voorkomend geval ingeroepen wordt door de vreemdeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zo nodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen, aangeduid overeenkomstig artikel 9ter §2."

De laatste zinsnede valt niet mis te interpreteren: het is deze arts die de verzoekster en de baby zo nodig had kunnen onderzoeken en een bijkomend advies had kunnen inwinnen van deskundigen. Zelfs de arts heeft aldus niet eens de mogelijkheid om een medisch verslag bij betrokkene zelf op te vragen.

Gedaagde had dan ook niet zonder meer mogen aannemen dat verzoekster inmiddels reeds voldoende was hersteld op datum van behandeling van het verzoekschrift omdat het kind inmiddels al 1 jaar en 8 maanden oud was.

Zonder de beoordeling van de ingeroepen medische redenen door een geneesheer, kan gedaagde aldus bezwaarlijk spreken van een 'afdoend en concreet onderzoek'.

Bovendien bevat de bestreden beslissing op dit punt een foutieve motivering, daar waar gedaagde het voorstelt alsof verzoekster de beslissing aan zichzelf betekende:

"Deze vraag om bijkomende informatie werd door betrokkene betekend dd. 10.10.2012"

Ondergeschikt wijst verzoekster er op dat zij in tegenstelling tot wat gedaagde beweert, wel gevolg heeft gegeven aan de vraag om inlichtingen.

De vorige raadsman van verzoekster richtte immers binnen de termijn van betekening van de brief een schrijven aan gedaagde dd. 25. 10.2012, met de vraag het dossier over te maken.

Dit werd door DVZ per brief dd. 05.11.2012 opengesteld voor consultatie.

Op 20.11.2012 en 26.11.2012 stelde de raadsman van verzoekster uitdrukkelijk per e-mail dat verzoekster tegelijk met de inzage persoonlijk gehoord wenste te worden, alvorens een beslissing wordt genomen.

Met deze e-mails en de vraag om gehoord te worden, wordt in de bestreden beslissing totaal geen rekening gehouden.

Integendeel, gedaagde verzwijgt zelfs dat verzoekster wel reageerde op de vraag om inlichtingen en zelfs bereid was mondeling toelichting te geven via het recht om gehoord te worden.

Voor zover als nodig wijst verzoekster er nog op dat haar partner een fulltime job heeft en dat hij niet voor hun dochtertje kan zorgen, zodat zij als moeder broodnodig is.

Indien [M.] bijgevolg met haar moeder zou moeten meereizen en maandenlang zou moeten wachten op het visum zou dit bovendien nefast zijn voor de ontwikkeling van het kind.

[M.] is net Nederlands aan het leren via haar vader en gaat weldra naar de kleuterschool. Indien zij mee naar Oekraïne zou gaan met haar moeder, zal zij niet in de kleuterschool kunnen starten en zal zij achterstand oplopen. Dit is absoluut te vermijden gelet ook op het feit dat [M.] als prematuur mogelijk al achterstand heeft ontwikkeld. [...]"

2.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 12bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 26/1, § 2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, gesteld dat verzoeksters aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk is omdat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen. Hierbij wordt voor elk van de ingeroepen omstandigheden concreet toegelicht waarom deze niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden die toelaten te besluiten dat zij haar visum gezinshereniging niet kan aanvragen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekster betoogt dat de motivering niet afdoende is daar deze een flagrante tegenstrijdigheid bevat, nu enerzijds wordt gesteld dat de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard bij gebreke aan buitengewone omstandigheden en anderzijds wordt geoordeeld dat het gegeven dat verzoekster borstvoeding geeft aan haar pasgeboren kind "aanvaard [kan] worden als een buitengewone omstandigheid". Evenwel kan dit betoog van verzoekster niet worden aangenomen, daar uit een volledige lezing van de bewuste passage van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat er sprake is van een materiële vergissing van verweerder. Zo wijst het woord "eveneens" in dezelfde zin er duidelijk op dat dit element, net als de overige aangehaalde elementen, eveneens niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Verder wordt ook toegelicht om welke redenen dit element niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Op grond van een louter materiële vergissing waarbij een woord is weggefallen in de motivering doch waarbij de draagwijdte van de betreffende motivering op lezing hiervan duidelijk is, kan geen tegenstrijdige motivering worden weerhouden. Verzoekster maakt aan de hand van haar betoog niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet pertinent of draagkrachtig zou zijn en haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 10, § 1 , eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:
[...]*

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben”.

Artikel 12bis, § 1, eerste lid en tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit:

[...].”

Artikel 12bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

De beoordeling van de medische situatie die in voorkomend geval ingeroepen wordt door de vreemdeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, aangeduid overeenkomstig artikel 9ter, § 2.

De bepalingen van § 3, derde lid en vierde lid en van § 3bis zijn eveneens van toepassing.”

Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de wettelijk samenwonende partner van een vreemdeling met een onbeperkte verblijfsmachtiging van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel voldaan is aan bepaalde voorwaarden. De Raad merkt evenwel op dat overeenkomstig artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt zijn aanvraag in principe moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij alle vereiste bewijzen overmaakt. In haar bij schrijven gedateerd op 7 juli 2011 ingediende aanvraag om toelating tot een verblijf beriep verzoekster zich op deze uitzondering vervat in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet om de aanvraag op ontvankelijke wijze in België te kunnen indienen. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoekster alle in § 2 van deze bepaling bedoelde bewijzen overmaakte, evenals een bewijs van haar identiteit, doch wordt wel weerhouden dat de door haar aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die haar verhinderen de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor de woonplaats of de verblijfplaats in het buitenland.

In zoverre verzoekster verwijst naar de passage in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de borstvoeding “wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid”, herhaalt de Raad – onder verwijzing naar de bespreking van de formele motiveringsplicht – dat dit louter berust op een materiële vergissing van verweerder. Er blijkt niet dat verzoekster door deze vergissing op enigerlei wijze in haar belangen is geschaad, nu dient te worden aangenomen dat de draagwijdte van de bewuste passage voor een ieder duidelijk is. Deze materiële vergissing kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt dat haar ingeroepen medische situatie, overeenkomstig artikel 12bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, door een ambtenaar-geneesheer diende te worden beoordeeld. Zij stelt dat op grond van het gegeven dat het kind inmiddels al 1 jaar en 8 maanden oud is niet zonder meer kan worden aangenomen dat zij voldoende hersteld is. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster aldus uitgaat van een partiële en niet geheel correcte lezing van de motivering van de bestreden beslissing. Meer bepaald dient immers te worden vastgesteld dat verweerder duidt dat hij verzoekster bij schrijven van 11 september 2012, haar ter kennis gebracht op 8 oktober 2012, heeft verzocht om een actueel medisch verslag van de gezondheidstoestand van haarzelf en haar kind voor te leggen, waarbij al dan niet afdoende wordt aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om te reizen. Verweerder stelt evenwel dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan dit schrijven. Vervolgens besluit verweerder dat “anno december 2012 geen begin van bewijs geleverd wordt om de medische redenen, ingeroepen in 2011, nog te kunnen aanvaarden als buitengewone omstandigheden”. Aldus dient te worden aangenomen dat, wat de ingeroepen complicaties na de bevalling betreft, dit gegeven niet wordt aanvaard, niet omdat het kind inmiddels reeds 1 jaar en 8 maanden oud is en er aldus kan worden aangenomen dat verzoekster voldoende hersteld is, doch wel op grond van het gegeven dat geen gevolg werd gegeven aan een vraag tot het voorleggen van een actueel medisch attest en aldus niet aannemelijk werd gemaakt dat er nog sprake was van een gezondheidstoestand die verzoekster verhindert terug te reizen naar haar herkomstland teneinde de aanvraag volgens de gewone procedure in te dienen. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat een dergelijke vraag tot het voorleggen van

medische stukken waaruit blijkt dat de ingeroepen medische problemen nog actueel zijn, niet kon worden gesteld door verweerder.

Daar verweerder heeft geoordeeld dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet bleek dat er nog sprake was van enige actuele medische problematiek, kan niet worden aanvaard dat ten onrechte geen ambtenaar-geneesheer werd aangeduid teneinde een advies te vertrekken over of een beoordeling te maken van een (niet langer actueel weerhouden) medische problematiek. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder – die zorgvuldig handelde door verzoekster uit te nodigen haar actuele medische situatie kenbaar te maken – om bij gebrek aan enige actuele medische problematiek en enig actueel bewijs dat de complicaties die zich na de bevalling voordeden nog een gezondheidsrisico inhouden, te stellen dat deze medische omstandigheden niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Bij gebreke van een actueel gezondheidsprobleem was een advies van een ambtenaar-geneesheer niet langer dienstig. Verzoekster betwist, laat staan weerlegt, als dusdanig ook niet dat zij of haar kind op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet langer medische problemen ondervonden. Zij brengt bij haar verzoekschrift geen (medische) stukken aan waaruit zou blijken dat er zich op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog medische problemen stelden. De vraag rijst dan ook naar het actueel belang dat verzoekster nog heeft bij dit onderdeel van het middel.

Verzoekster kan verder ook niet dienstig voorhouden dat op grond van de motivering dat *“deze vraag om bijkomende informatie door betrokkene [werd] betekend”* – daar waar deze vraag *“aan”* verzoekster werd betekend – dient te worden besloten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Opnieuw is er duidelijke sprake van een materiële vergissing die verzoekster op geen enkele manier in haar belangen heeft geraakt en waarbij zij duidelijk de werkelijke betekenis of inhoud kent van de betreffende zin.

Door er verder op te wijzen dat zij verweerder heeft verzocht om haar dossier over te maken of om inzake te verkrijgen in haar dossier en dat zij hierbij eveneens heeft gevraagd om te worden gehoord alvorens een beslissing werd genomen, toont verzoekster verder nog niet aan dat zij gevolg heeft gegeven aan de specifieke vraag van verweerder tot het voorleggen van een actueel medisch attest. Zij weerlegt aldus het motief niet dat zij *“verkoos geen gevolg te geven aan deze vraag om bijkomende informatie”*. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen verder terecht op dat deze e-mails zich niet in het administratief dossier bevinden. Verzoekster voegt enkel de brieven die zij aan verweerder zou hebben gericht, doch zonder enig verzendbewijs waaruit blijkt dat deze brieven daadwerkelijk ter kennis zijn gebracht aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Hoe dan ook, blijkt niet dat verweerder rekening diende te houden met dit verzoek om persoonlijk gehoord te worden. Het is immers de aanvrager die de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Het kwam derhalve aan verzoekster toe om alle nuttige informatie over te maken aan verweerder. Verder dringt de vaststelling zich op dat verzoekster uitdrukkelijk werd uitgenodigd een actueel medisch verslag voor te leggen, zodat haar op dit punt de mogelijkheid werd gegeven haar situatie verder toe te lichten. Er blijkt niet op welk punt zij vervolgens nog persoonlijk diende te worden gehoord. Zij blijft ook thans in gebreke te duiden welke nuttige informatie die een andere beslissing had kunnen rechtvaardigen, zij dan wel had kunnen aanbrengen tijdens een persoonlijk gesprek en duidt ook niet waarom zij deze eventuele informatie dan niet reeds had kunnen aanbrengen in haar aanvraag of in voormelde brieven van haar advocaat waarnaar zij verwijst. Ook hier blijkt dan ook niet welk belang verzoekster erbij heeft waar zij stelt dat zij persoonlijk diende te worden gehoord. De hoorplicht heeft maar zin voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen en voor de betrokkene nadelige beslissing kon afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Er kan dan ook evenmin worden aangenomen dat enige motivering op dit punt zich opdroeg.

Verzoekster geeft ten slotte nog aan dat haar partner fulltime werkt en niet voor hun kind kan zorgen, hetgeen haar aanwezigheid broodnodig maakt. Tevens stelt zij dat indien het kind met haar meereist naar Oekraïne dit nefast zou zijn voor de ontwikkeling van het kind, nu deze weldra naar de kleuterschool zou gaan in België. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing als dusdanig geen verplichting inhoudt voor verzoeksters kind om het grondgebied te verlaten. Waar verzoekster aangeeft dat de vader niet voor het kind kan zorgen, blijft verzoekster verder in gebreke deze bewering te staven. In ieder geval blijkt verder niet dat verzoekster deze omstandigheden heeft opgeworpen in haar

aanvraag om toelating tot verblijf, zodat verweerder hiermee ook geen rekening kon of diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 12*bis*, § 4 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS